

Michael og Bogstavbjerget

Jesper Sehested

EtlivSomordblind.dk

Starten på en rejse

Bogen, du sidder med i hånden, er første skridt.

Et skridt på en længere rejse.

En rejse du og dine forældre sammen skal ud på, så du er ikke alene.

Det kommer ikke til at være en let rejse. Der kommer op- og nedture, lige som alle andre steder i livet.

Derfor er det også vigtigt, at I husker hinanden på, at I er der for hinanden.

Men det er også en rejse, hvor du kommer til at opleve ting.

Ting der vil glæde dig. Ting du vil kunne bruge i din hverdag. Ting du vil huske.

Så skal vi ikke bare se at komme af sted?

Når du læser bogen, opdager du måske, at jeg ikke har farvet tegningerne (det er ikke min stærke side).

Du må meget gerne tegne videre og farvelægge dem, hvis du vil.

Jeg vil rigtig gerne se dem bagefter. Du kan tage et billede af dem og sende til mig på jesper@etlivsomordblind.dk eller på [FB.com/Etlivsomordblind](https://www.facebook.com/Etlivsomordblind)

Glæder mig til at høre fra dig!

Test og bogstavbjerget

Michael stod med tandbørsten i hånden og så ind i spejlet. Det brune hår stod ud til alle sider. Der var ikke tid til at sætte det.

Klokken viste 07:15 på en lørdag morgen. Han skyllede munden en sidste gang og smed tandbørsten ned i sin lille toilettaske.

Han åbnede døren ud til gangen. Der var mørkt og helt stille.

De ligger bare og sover, alle sammen! tænkte Michael

Sengen var fuld af ting og sager. En kniv, reb, tøj, mad, bogen 'Bliv verdens bedste bjergbestiger' og meget mere.

Alt sammen noget han måske kunne få brug for på sin tur.

Hvad skal jeg have med? Det kan ikke alt sammen være i rygsækken, overvejede han

Jeg har aldrig prøvet at bestige et bjerg! Hvad skal jeg bruge? Hvad skal jeg ikke bruge? Det finder jeg ud af! Toppen skal jeg nok nå!

Ud ad vinduet kunne han se bjerget. Hvor højt det var, vidste han ikke, for det var tit svært at se toppen for skyerne.

Mens han pakkede rygsækken, tænkte han tilbage på dagen, hvor han havde bestemt sig for, at toppen nu skulle nås.

For nogle uger siden var meget faldet på plads. Han havde i skolen altid haft svært ved at læse og skrive. Han havde altid troet, at der var noget galt med ham.

Hvorfor kan jeg ikke finde ud af det?

Alle de andre kunne læse højt og fylde papirerne med ord.

Når det var hans tur, så ... *åh nej. Nej, ikke mig!*
Lad være med at vælge mig!

Der blev helt stille. Det eneste, han kunne høre, var små fnis rundt om i klassen.

Hvorfor skal jeg læse højt? Det går jo så dårligt!
Stopper det ikke snart?

Håndfladerne blev svedige. Fingrene rystede, mens de prøvede kun at pege på ét ord.

Munden blev tør som Sahara, og det hjalp ikke til at få ordene ud.

Bogstaverne oppe i hovedet fløj bare rundt. *Kom her! Stå nu stille!*

Når det så lykkedes, skulle han til at finde lydene og sætte dem sammen. *Ma ... Ski ... ne. Hvad er det for et ord? Nårh, en maskine, yes! Nu skal jeg bare sige det højt. Arhh, hvad er det næste ord??*

Imens kunne han mærke, hvordan alle øjnene stirrede på ham.

Kig nu ned i jeres bøger! Ikke på mig! STOP det nu!

Når Jacob råbte “Find jeres blyanter frem” ud i klassen, begyndte hjernen at køre på højtryk. Ikke på grund af opgaven, der lå foran ham, men med at finde en udvej.

Skal jeg på toilettet? Nej, eller jo, det skal jeg da! Måske har jeg glemt mit penalhus? Eller min bog?

Papiret foran ham var tomt. Når han så rundt på de andres papirer, kunne han se ordene blive flere og flere.

Ja, det er en fed ide! Det skriver jeg! tænkte Michael og satte blyanten på papiret.

Punktum, yes, det bliver rigtig godt. Jeg prøver lige at læse det

Hvad skulle der egentlig stå der? Jeg kan ikke engang forstå mig selv! Så kan det også være lige meget!

Penalhuset lå foran på bordet. Han kiggede ned for at finde viskelæderet. Det var allerede så lille og umuligt at holde på.

Ingen skal nogensinde se det her! Han knyttede højre hånd.

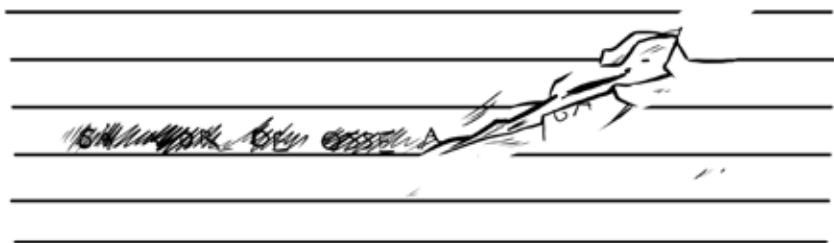
Hånden begyndte at overstrege hele papiret med voldsomme bevægelser.

Bogstaverne blev sværere og sværere at se, men de var der stadigvæk.

I skal helt væk!

Blyanten begyndte at køre hurtigere og hurtigere, langs linjen.

‘Kruisch’, den ramte bordet og bogstaverne var forsvundet. For evigt. *Sådan! Væk for altid!*

Spørgsmål

Hvorfor tror du, at Michael ikke vil have andre til at se, hvad han har skrevet?

----- 0 -----

En dag havde hans lærer, Bo, spurgt ham, om han ikke ville prøve en lille test.

Det var ikke sådan en test, han skulle øve sig på inden.

Der ville heller ikke stå en sur lærer bagefter og
**Mit barn og jeg vil gerne fortsætte
op af bogstavbjerget sammen ...**
var noget, han var god til.

**Så kom ind i butikken.
Jeg står klar til at hjælpe jer**

Jeg håber bare, at det er en test med billeder og lyd. Måske skal jeg se nogle videoer.

God tur op ad Bogstavbjerget

Bo trak stolen ud og åbnede op ad tasken tog han sin computer og så på skærmen. Han så på Michael. Yes, det er det med noget video.

Jesper Sehested